

חלקי - פרשת ויקרא		
מחוק מדבש	וילנא	יום
קצ-קצח	ז ע"א	ראשון
קצח-רד	ז ע"ב	שני
רד-רי	יח ע"א	שלישי
רי-רטז	יח ע"ב	רביעי
רטז-רכב	יט ע"א	חמישי
רכב-רכח	יט ע"ב	שישי
רכח-רלד	כ ע"א	שבת

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש עם פרוש

עלוץ מס' 231 | פרשת אחו"ק תשפ"ג

יו"ל בעזרה ש"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

בל עבודה לה', תחלתה ביראה

אחרי מות שני בני אהרן, רבי יצחק פתח, (תהלים ב יא) עבדו את יהו"ה ביראה וגילו ברעדה, וכתיב (שם ק ב) עבדו את יהו"ה בשמחה באו לפניו ברננה, הני קראי קשיין אהדדי. אלא הכי תאנא, עבדו את יהו"ה ביראה, דכל פולחנא דבעי בר נש למפלח קמי מאריה, בקדמיתא בעי יראה, לדחלא מניה, ובגין דחלא דמאריה, ישתפח לבתר דיעביד בחדוותא פקודי אורייתא, ועל דא כתיב (דברים י יב) מה יהו"ה אלהיך שואל מעמך פי אם ליראה.

אחר היראה יעשה העבודה בשמחה

וגילו ברעדה, דאסיר ליה לבר נש למחדי יתיר בעלמא דין, האי במלי דעלמא, אבל במלי

מתוך מדבש

כף שיבא לעשות ולקיים את כל מצות התורה בשמחה, ואמר "ישתפח" שהוא לשון מציאה, כלומר שמעצמה תמצא לו, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (ש"ס קד עמוד א') הפא לטהר מטרהין אותו, ועל דא כתיב ועל זה נאמר מה יהו"ה אלהיך שואל מעמך פי אם ליראה ובאמת מפרט שם עוד, דהיינו ללכת בכל דרכיו ולא הבה אתו וגו', אבל תחלת שאלת ה' מן האדם היא היראה, פי היא פתח העבודה שאחריה ימשכו קיום כל המצות, לכן פשתהיה בידו היראה וזכה לעבד ה' בשמחה ובכל שאר המדרגות. (דף נו ע"א, וכביאורינו כרך יא עמ' ב-ג)

בל עבודה לה', תחלתה ביראה

אחרי מות שני בני אהרן כדי לפרש פסוק זה, רבי יצחק פתח התחיל לפרש מה שכתוב עבדו את יהו"ה ביראה וגילו ברעדה, וכתיב ובמקום אחר כתוב עבדו את יהו"ה בשמחה באו לפניו ברננה, הני קראי קשיין אהדדי אלו הפסוקים סותרים זה את זה, פי בפסוק ראשון אומר שצריך לעבד את ה' ביראה ובירעדה, ובפסוק האחר אומר שצריך לעבד את ה' בשמחה וברננה.

והשיב אלא הכי תאנא אלא כף למדנו, מה שכתוב עבדו את יהו"ה ביראה היינו דכל פולחנא דבעי בר נש למפלח קמי מאריה פי בכל עבודה שצריך האדם לעבד לפני קונו, בקדמיתא בעי יראה, לדחלא מניה תחלת העבודה צריכה להיות ביראה, שיראה מהקדוש ברוך הוא, והיא הפתח לפנס לעבודת הבורא, פי על ידי היראה יזהר מלעבר על רצון הקדוש ברוך הוא, ובגין דחלא דמאריה ובשביל יראת קונו, ישתפח לבתר דיעביד בחדוותא פקודי אורייתא ומצא אחר

אחר היראה יעשה העבודה בשמחה

ומה שכתוב אחר כף וגילו ברעדה בא להורות דאסיר ליה לבר נש למחדי יתיר בעלמא דין שאסור לו לאדם לשמח ביותר בעולם הזה, האי במלי דעלמא כל זה בדברי העולם, פי במקום שמחה של חל שם תהא רעדה, כדי שלא יתן מקום להיצר הרע לפתות אותו לאסור

דאורייתא ובפקודי דאורייתא בעי למחדי, לבתר ישתפח בר נש דיעביד בחדוותא פקודי דאורייתא, דכתיב עבדו את יהוה בשמחה [וכו'].

שיר מזמור - שהוא משבח משאר שירים

אמר רבי חייא, יומא חד הוינא אזיל בארחה, למיהף גביה דרבי שמעון, למילף מניה פרשתא דפסחא, ערעית בחד טורא, וחקמינא בקיעין גומין בחד טינרא, ותרין גוברין בה.

עד דהוינא אזיל, שמענא קלא דאינון גוברין, והוון אמרין (תהלים מח א) שיר מזמור לבני קרח, גדול יהוה ומהלל מאד וגו', מאי שיר מזמור, אלא הכי תאנא משמיה דרבי שמעון, שיר דאיהו כפול, שיר דאיהו משובח משאר שירין, ועל דאיהו משובח משאר שירין, תרין

מתוק מדבש

בעיניו, לקבל ממנו מעלה תרה וגדולה, עד כאן לשונו. (דף נו ע"א, ובכיאורינו כרך יא עמ' א)

שיר מזמור - שהוא משבח משאר שירים

(ב) (דף נו ע"ב) אמר רבי חייא, יומא חד הוינא אזיל בארחה יום אחד הייתי הולך בדרך, למיהף גביה דרבי שמעון, למילף מניה פרשתא דפסחא ללכת אצל רבי שמעון, כדי ללמד ממנו פרשת הפסח, ערעית בחד טורא פגשתי בהר אחד, וחקמינא בקיעין גומין בחד טינרא וראיתי בקיעות וגמות בסלע אחד, ותרין גוברין בה וראיתי שם שני אנשים.

עד דהוינא אזיל, שמענא קלא דאינון גוברין, והוון אמרין בעוד שהייתי הולך, שמעתי הקול של אותם שני אנשים, והיו אומרים, מה שכתוב שיר מזמור לבני קרח, גדול יהוה ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו, ושאלו מאי שיר מזמור למה כתוב שיר מזמור, כי כפשוטו מזמור היינו שיר, והשיבו אלא הכי תאנא משמיה דרבי שמעון אלא כה למדנו בשם רבי שמעון, שיר דאיהו כפול זהו שיר שהוא כפול, שרומזים על זעיר אנפין ונקביה [קדשא בריך הוא ושכינתיה], כי זעיר אנפין נקרא שיר, ומלכות נקראת מזמור, והיינו שיר דאיהו משובח משאר שירין שיר שהוא משבח משאר שירים, ועל דאיהו משובח משאר שירין ועל שהוא משבח משאר שירים, תרין זמנין אתמר ביה שירתא שתי פעמים נאמר בו שיר, והיינו "מזמור שיר", וכן "מזמור שיר" ליום השבת כתוב בו שתי פעמים שירה, וגם זה

חס ושלום, אבל במלי דאורייתא ובפקודי דאורייתא בעי למחדי אבל בדברי תורה ובמצות התורה צריך האדם לשמח, פי עבודת השמחה היא עבודה הנרצית לפני הקדוש ברוך הוא, כי כל התוכחות נאמרו (דברים כח מו) תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב, ולכן לבתר אחר שיתעורר האדם לעבד את ה' מתוך יראה, ישתפח בר נש דיעביד בחדוותא פקודי דאורייתא ימצא שיקים ויעשה האדם בשמחה את כל מצות התורה דכתיב עבדו את יהוה בשמחה.

וכתב האריז"ל (בשער רוח הקדש דף י' עמוד ב') וזה לשונו, הנה צריך האדם בעת קיומו כל מצוה ומצוה, או בהתעסקו בתורה, או לשמחנות התפלה, להיותו שמח וטוב לב, יותר מכאשר מרויח או מוצא אלף אלפים דינרי זהב וכו', וזהו פרוש הפסוק תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל, פרוש תשמח יותר מכאשר תרויח רב כל ממון שבעולם.

עוד כתב האריז"ל (בהקדמת שער המצות) וזה לשונו, דע כי העושה מצוה אין מספיק לו במה שיעשה אותה וכו', אלא יהיה שמח בעשותו אותה מצוה בשמחה שאין לה קץ מלב ומנפש ובחשק גדול, כאלו ממש בפעל נותנים לו אלף אלפים דינרי זהב אם יעשה אותה מצוה וכו', וזה יורה על היות אמונת בטחונו בבורא יתברך בתכלית האחרון, יותר משאם היה השכר מזמן לפניו בפעל, וכפי גדל שמחתו באמת ובטוב לבב הפנימי, כך יזכה לקבל אור עליון, ואם יתמיד בזה אין ספק שישרה עליו רוח הקדש, וענין זה נוהג בקיום המצות כלם, בין בעת שעוסק בתורה שיהיה בחשק גדול נמרץ בהתלהבות עצום, כאלו עומד לפני המלך ומשרת לפניו בחשק גדול למצא חן

זְמַנֵּינְךָ אֶתְמַר בֵּיהּ שִׁירְתָּא, וְכֵן (שם צב א) מְזֻמֹּר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת, כִּהְיִי גִּוּוֹנָא שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה, שִׁירְתָּא לְעֵילָא מִן שִׁירְתָּא.

שִׁיר מְזֻמֹּר, שִׁירְתָּא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְקָא מְזַמְרֵי בְּנֵי קִרְחָ, עַל אֵינוֹן דִּיתְבִּי עַל פְּתַחא דְגִיְהֵנָם, וּמֵאן אֵינוֹן, אַחוּהוֹן דֵּאֵינוֹן דִּיתְבִּי בְּתַרְעֵי דְגִיְהֵנָם, וְעַל דָּא שִׁירְתָּא דָּא בְּיוֹם שְׁנֵי אֶתְמַר.

קְרִיבְנָא גְבִייהוּ, אֲמִינָא לְהוּ מְאִי עֶסְקִיכוּ בְּאַתְרָ דָּא, אֲמַרוּ מְזַבְנֵי אֲנָן, וּתְרֵי יוֹמֵי בְּשַׁבְתָּא בְּדִילְנָא מִישׁוּבָא נְעֶסְק בְּאוֹרֵייתָא, בְּגִין דְלָא שְׁבָקִין לָן בְּנֵי נְשָׂא כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא, אֲמִינָא זַפְּאָה חוֹלְקִיכוֹן.

קְדוּשִׁים

בְּהֶבֶל פִּי הָעוֹסֵם בְּתוֹרָה, מְוִיחַד קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהּ

רַבִּי יוֹסִי הָהּ אָזִיל בְּאַרְחָא, פָּגַע בֵּיהּ רַבִּי חֲזִיָּא, אָמַר לֵיהּ, הָאִי דְאוּקְמוּהּ חֲבֵרִיָּא, דְכָתִיב בְּעֵלֵי (ש"א ג יד) וְלָכֵן נִשְׁבַּעְתִּי לְבֵית עֲלֵי אִם יִתְכַפֵּר עֲוֹן בֵּית עֲלֵי בְּזַבְחָ וּבְמִנְחָה עַד עוֹלָם, בְּזַבְחָ וּמִנְחָה אֵינוֹ מִתְכַפֵּר, אֲבָל מִתְכַפֵּר הוּא בְּדַבְרֵי תוֹרָה, אֲמַאי, בְּגִין דְדַבְרֵי תוֹרָה סְלָקִין

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

בְּשַׁבְתָּא בְּדִילְנָא מִישׁוּבָא וְנְעֶסְק בְּאוֹרֵייתָא וְשְׁנֵי יוֹמֵי בְּשַׁבּוּעַ אֲנוּ בְּדָלִים וּפּוֹרְשִׁים עֲצָמְנוּ מִן הַיִּשׁוּב כְּדֵי לְעַסְק בְּתוֹרָה, בְּגִין דְלָא שְׁבָקִין לָן בְּנֵי נְשָׂא כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא לְפִי שְׁבִישׁוּב בְּנֵי אָדָם מְטַרְיִדִים אוֹתְנוּ כָּל יוֹם וְיוֹם וְלֹא מְנִיחִים אוֹתְנוּ לְעַסְק בְּתוֹרָה, אֲמִינָא זַפְּאָה חוֹלְקִיכוֹן אֲמַרְתִּי לְהֵם אֲשֶׁרֵי חִלְקְכֶם.

(דף נו ע"ב, ובבבאורינו כרך יא עמ' זח-זח)

מִוֹרָה שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשַׁאֵר שִׁירִים, כִּהְיִי גִּוּוֹנָא כְּעִין זֶה הוּא שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה, וְהֵינּוּ שִׁירְתָּא לְעֵילָא מִן שִׁירְתָּא שִׁירָה לְמַעְלָה מִכָּל הַשִּׁירִים.

וְאִמַר עוֹד מַה שְׁכַתּוּב שִׁיר מְזֻמֹּר הֵינּוּ שִׁירְתָּא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְקָא מְזַמְרֵי לְבְנֵי קִרְחָ (ס"ג קרמ"ק) שִׁיר שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהֵי מְזַמְרִים הַלְוִים, וּמִתְפַּלְלִים עַל בְּנֵי קִרְחָ, וְהֵינּוּ מְזֻמֹּר שִׁיר לְבְנֵי קִרְחָ, וְאֵין פְּרוּשׁוֹ שְׁחַבְרוּהוּ בְּנֵי קִרְחָ, אֲלֵא שְׁשַׁבְחוּ אוֹתוֹ נֶגֶד בְּנֵי קִרְחָ, וְזֶה שְׁאֵמַר עַל אֵינוֹן דִּיתְבִּי עַל פְּתַחא דְגִיְהֵנָם שְׁשׁוֹרְרוּ עַל אוֹתָם שֶׁהֵם יוֹשְׁבִים עַל פְּתַח הַגִּיְהֵנָם, כְּדֵי לְכַבּוֹת מֵהֶם אֲשֶׁר הַגִּיְהֵנָם, וּמֵאן אֵינוֹן וּמִי הֵם, וְאִמַר (ס"ג קרמ"ק) אַחוּהוֹן דֵּאֵינוֹן בְּתַרְעֵי דְגִיְהֵנָם הֵם אַחִיהֶם הַנְּמַצְאִים בְּשַׁעֲרֵי הַגִּיְהֵנָם, (כְּמֵאִמַר חֲכָמֵינוּ זְכוּרִים לְכַרְכָּה בְּמַסְכַּת מְגִלָּה (דף יז עמוד ט'), עַל הַפְּסוּק (עֲמִדָּה כו יא) וּבְנֵי קִרְחָ לֹא מְתוּ, שְׁמָקוּם נִתְבַּצֵּר לְהֵם בְּגִיְהֵנָם), וְעַל דָּא שִׁירְתָּא דָּא בְּיוֹם שְׁנֵי אֶתְמַר וְעַל כֵּן שִׁיר זֶה אֲמַרוּ הַלְוִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּיוֹם שְׁנֵי, כִּי כּוּ נִבְרָא הַגִּיְהֵנָם, וְשִׁיר זֶה מְסַגֵּל לְהַצִּיל הַרְשָׁעִים מִעַנְשֵׁי הַגִּיְהֵנָם, (גַּם סְגַלְתוֹ לְהַצִּיל מֵאוֹיֵב וְהוֹרֵג, הַרְמ"ק).

קְרִיבְנָא גְבִייהוּ קְרַבְתִּי אֲצֵלָם, אֲמִינָא לְהוּ מְאִי עֶסְקִיכוּ בְּאַתְרָ דָּא שְׁאֵלְתִי מֵהֶם מַה מְעַשִׂיכֶם בְּמָקוּם זֶה, אֲמַרוּ מְזַבְנֵי אֲנָן אֲמַרוּ סוֹחְרִים אֲנַחְנוּ, וּתְרֵי יוֹמֵי

בְּהֶבֶל פִּי הָעוֹסֵם בְּתוֹרָה, מְוִיחַד קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהּ

רַבִּי יוֹסִי הָהּ אָזִיל בְּאַרְחָא רַבִּי יוֹסִי הֵיךְ הוּלֵךְ בְּדַרְךָ, פָּגַע בֵּיהּ רַבִּי חֲזִיָּא פָּגַשׁ בּוּ רַבִּי חֲזִיָּא, אָמַר לֵיהּ רַבִּי חֲזִיָּא, הָאִי דְאוּקְמוּהּ חֲבֵרִיָּא זֶה שְׁבָאָרוּ הַחֲבָרִים (בְּמַסְכַּת לֵאָה הַשְּׁנֵי דף יז עמוד ט), דְכָתִיב בְּעֵלֵי הַכֹּהֵן וְלָכֵן נִשְׁבַּעְתִּי לְבֵית עֲלֵי, אִם יִתְכַפֵּר עֲוֹן בֵּית עֲלֵי בְּזַבְחָ וּבְמִנְחָה עַד עוֹלָם, וְאִמַרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרִים לְכַרְכָּה שֶׁם בְּזַבְחָ וּמִנְחָה אֵינוֹ מִתְכַפֵּר, אֲבָל מִתְכַפֵּר הוּא בְּדַבְרֵי תוֹרָה, אֲמַאי מַה הַשַּׁעֲם שְׁמִתְכַפֵּר בְּדַבְרֵי תוֹרָה, וּמִתְרַן בְּגִין דְדַבְרֵי תוֹרָה סְלָקִין עַל כָּל קְרַבְנֵי דְעֵלְמָא לְפִי שְׁדַבְרֵי תוֹרָה עוֹלִים בְּמַעְלָה וְחַשְׁיבוֹת עַל כָּל הַקְרַבְנוֹת שְׁבַעֲוֹלָם, כְּמַה דְאוּקְמוּהּ כְּמוֹ שְׁבָאָרוּ הַחֲבָרִים (בְּמַסְכַּת מְנַחוֹת דף קי עמוד ט), דְכָתִיב עַל מַה שְׁכַתּוּב זֹאת הַתּוֹרָה

על כל קרבנין דעלמא, פמה דאוקמוה, דכתיב (ויקרא ז לו) זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים, שקיל אורייתא לקביל כל קרבנין דעלמא.

בעסק התורה, קורע מעליו ענש גזר דינו

אמר ליה, הכי הוא ודאי, דכל מאן דאשתדל באורייתא, אף על גב דאתגזר עליה עונשא מלעילא, ניחא ליה מפל קרבנין ועלוון, וההוא עונשא אתקרע.

ותא חזי, לא אתדכי בר נש לעלמין, אלא במלין דאורייתא, בגיני כף מלין דאורייתא לא מקבלין טומאה, בגין דאיהי קיימא לדכאה לאלין מסאבי, ואסוותא באורייתא אשתכח, דכתיב (משלי ג ח) רפאות תהי לשרף ושקוי לעצמותיה, ודכיותא אשתכח באורייתא, דכתיב (תהלים יט י) יראת יהו"ה טהורה עומדת לעד, מאי עומדת לעד, דקיימא תדירא בההוא דכיותא, ולא אתעדי מניה לעלמין.

במצות תפלין, נשלם האדם בכל חלקי נשמתו

קדושים תהיו, רבי אבא פתח (ש"ב ז כג) ומי כעמך פישראל גוי אחד בארץ, תא חזי, בכל

מתוק מדבש

לא מקבלין טומאה ולכן אין דברי תורה מקבלין טמאה, בגין דאיהי קיימא לדכאה לאלין מסאבי לפי שהתורה עומדת לטהר את השמאים, פי היא מקוה טהרה לישראל לטהרם מעונותם, ואסוותא באורייתא אשתכח ורפואת הגוף והנפש נמצאת בתורה, דכתיב רפאות תהי לשרף ושקוי לעצמותיה התורה תהיה רפואה לטבורך, ומוח לעצמותיה, ודכיותא אשתכח באורייתא וגם השתרה נמצאת בתורה, פי היא מטהרת את האדם מטמאת הנפש, דכתיב יראת יהו"ה טהורה עומדת לעד ויראת ה' היינו התורה פדלקמן, מאי עומדת לעד מה פרושו, ואמר דקיימא תדירא בההוא דכיותא ולא אתעדי מניה לעלמין שזה האדם הלומד תורה עומד תמיד באותה השתרה, ואין טהרתו מתבטלת ממנו לעולם

(דף פ ע"ב, ובבאורינו כרך יא עמ' שיג)

במצות תפלין, נשלם האדם בכל חלקי נשמתו

קדושים תהיו כדי לפרש פסוק זה, רבי אבא פתח הקדים לפרש מה שכתוב ומי כעמך פישראל גוי אחד בארץ פרוש שאין עם שידמה לישראל להיות גוי מיחד להקדוש ברוך הוא, ואמר תא חזי, בכל עמין דעלמא לא אתרעי בהו קדשא בריה הוא בר

לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים, מפאן כי שקיל אורייתא לקביל כל קרבנין דעלמא התורה שקולה פנגד כל הקרבנות שבעולם, וטעם הדבר פי הכהן בהקרבת הקרבן מיחד קדשא בריה הוא ושכינתיה, נמצא שאין החוטא מתקן עצמו, אלא נתקן על ידי הכהן, אבל העוסק בתורה הוא בעצמו בהכל פיו מיחד קדשא בריה הוא ושכינתיה, והוא מקריב את עצמו לאש התורה, והכל פיו הוא פריח עשן המערכה, והוא נבחר לה' מזבח.

(דף פ ע"ב, ובבאורינו כרך יא עמ' שיב)

בעסק התורה, קורע מעליו ענש גזר דינו

אמר ליה רבי יוסי, הכי הוא ודאי פן הוא ודאי פדבריה, דכל מאן דאשתדל באורייתא פי כל מי שעוסק בתורה, אף על גב דאתגזר עליה עונשא מלעילא אף על פי שגזר עליו ענש מלמעלה, ניחא ליה מפל קרבנין ועלוון הוא לנחת רוח להקדוש ברוך הוא יותר מפל קרבנות ועולות, לכן וההוא עונשא אתקרע גזרת הענש ההוא נקרע ומתבטל. (רמ"ק ומפמטיס)

ותא חזי, לא אתדכי בר נש לעלמין אלא במלין דאורייתא ובא וראה, אין האדם נטהר מעונותיו לעולם אלא בדברי תורה, בגיני כף מלין דאורייתא

עמין דעלמא לא אתרעי בהו קדשא בריהו, פר בישראל בלחודייהו, ועבד לון עמא יחידא בעלמא, וקרא לון גוי אחד בשמיה, ואעטר לון בכמה עטרין, וכמה פקודין לאתעטרא בהו, ועל דא תפילין דרישא ותפילין דדרועא לאתעטרא בהו פר נש כגוונא דלעילא, ולאשתפחא חד שלים בכלא.

ובההיא שעתא דאתעטר בהו פר נש ואתקדש בהו, אתעביד שלים, ואקרי אחד, דאחד לא אקרי אלא כד איהו שלים, ומאן דפגים, לא אקרי אחד.

מתוק מדבש

זעיר אנפין ונקביה [בחינת קדשא בריהו הוא ושכינתיה], נקרא אחד, שאז הוא כלול זכר ונקבה, וכן המיחד בקריאת שמע נקרא אחד, וכן בשאר מצות שעושה אותן לשם ה' לבדו, ומיחד קדשא בריהו הוא ושכינתיה, גם כן נקרא אחד.

ובההיא שעתא דאתעטר בהו פר נש ואתקדש בהו, ובשעה שהאדם מתעטר בתפילין ומתקדש בהם, אתעביד שלים ואקרי אחד נעשה האדם שלם ונקרא אחד כעין זעיר אנפין ונקביה [בחינת קדשא בריהו הוא ושכינתיה], דאחד לא אקרי אלא כד איהו שלים כי אין האדם נקרא אחד אלא כשהוא שלם בכחינת זכר ונקבה, ומאן דפגים לא אקרי אחד ומי שהוא פגום על ידי שסח בין תפילין של יד לתפילין של ראש, וכן הסח שיחה בטלה בין תפלת הלחש לחזרת השליח צבור השמונה עשרה, וכיוצא בשאר דברים הפוגמים את המצוה הרומזת על היחוד, לא נקרא אחד.

(דף פא ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' שיה-שיט)

בישראל בלחודייהו בא וראה, כי בכל האמות שבועולם לא פתח הקדוש ברוך הוא, אלא בישראל לבדם, ועבד לון עמא יחידא בעלמא ועשה אותם עם יחיד בעולם, וקרא לון גוי אחד בשמיה וקרא אותם גוי אחד כמו ששמו הוא אחד, ואעטר לון בכמה עטרין והעטיר אותם בכמה עטרות על ידי למוד התורה, וכמה פקודין לאתעטרא בהו ונתן להם כמה מצות להתעטר בהם, כי יש כמה מצות שיש בהם רמז ליחוד קדשא בריהו הוא ושכינתיה, ועל ידי קיום אלו המצות ממשיך האדם על עצמו עטרות שהם הארות המחין של זעיר אנפין ונקביה [בחינת קדשא בריהו הוא], ועל דא תפילין דרישא ותפילין דדרועא ועל כן נתן הקדוש ברוך הוא לישראל מצות תפילין של ראש שהוא רומזת על זעיר אנפין [בחינת קדשא בריהו הוא], ומצות תפילין של יד הרומזת על המלכות [השכינה], לאתעטרא בהו פר נש כגוונא דלעילא להתעטר בהם האדם בהארת המחין כעין זעיר אנפין ונקביה [קדשא בריהו הוא ושכינתיה] של מעלה, ולאשתפחא חד שלים בכלא ועל ידי זה יהיה האדם בשלמות אחת בכל חלקי נשמתו כעין של מעלה.

והפונה כי הוא יתברך אינו שוכן אלא במי שהוא אחד, ומי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו הרומזים על

שבח דא שירתא

בענין לימוד התורה, פלגי מים ירדו עיני בזכרי מה שראיתי בספרים רבים נאמנים, ממקום קדוש יצאו כולם כאחד עונים, כי עיקר גופי התורה הוא לימוד הנסתר, ואין אתה בן חורין להבטל ממנה בשום אופן, וגם מי שאינו זוכה ללמדה על בוריה, מ"מ זוכה ליראה הפנימית ואהבה עזה כי אין דומה מי שמכיר גדולת אדונו והדרו.

(ספר קודש הילולים לה', מעתיק מכתב מהגה"ק רבי הלל קאלאמיא זצ"ל, עמוד רס"ה)

לקבלת העלון מודי שבוע יש לשלוח אימייל ככתובת:
3022233@gmail.com

הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערגער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)